

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 3 грудня 1939 р.

Четвер, 21 серпня 1986 року

№ 100 (3763).

Ціна 2 коп.

МИ — ЗА МИР

ЖИТИ ХОЧЕМО В ЗЛАГОДІ

У Заяві Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова по радянському телебаченню йшлося про дві трагедії, пов'язані з технікою ядерно-космічного віку за останній час: загибель екіпажу «Челленджера» та аварія на Чорнобильській АЕС. Ці події стали уроком того, що буде на нашій планеті, коли в хід буде пущено ядерну зброю. Та «найголовніший урок», — сказав товариш М. С. Горбачов, — полягає в тому, що створена людиною зброя ніколи не повинна бути застосована...

Читаєш цей документ і дивуєшся, скільки може американська адміністрація випробувати терпіння людей, котрі прагнуть жити в мирі!

Вважаю, що зараз, як ніколи, треба працювати з якомога більшою віддачею. І тому я переглянула своє річне соціобов'язання, реально оцінила сили і взялася надіти до кінця року на 500 кілограмів молока більше, ніж планувала. На сьогоднішній день маю 3900 кілограмів. Це майже стільки, скільки одержала краща молода доярка області, моя постійна суперниця по змаганням, лауреат Республіканської комсомольської премії імені М. Остроського Лідія Куженко.

Працює на совість і ще одна молода тваринниця з нашого колгоспу Люба Санжара.

І взагалі я могла б багато хорошого розповісти про молодь, що трудиться поруч зі мною в одному великому дружньому колективі, в якому жити і працювати легко й охоче.

Це все веду до того, щоб вкотре підтвердити:

там, де є спільна мета, є і бажання постійно трудитися іще краще, продуктивніше, по-справжньому творчо. Для всього цього нам і потрібен мир.

М. КОВАЛЕНКО,
доярка колгоспу
«Союз».
Знам'янський район.

ВДИВЛЯЄМОСЬ У НАШЕ ЗАВТРА

Незважаючи на протести світової громадськості, адміністрація Рейгана продовжує здійснювати свої зловісні наміри. Підготовка США до «зоряних воєн», збільшення асигнувань на воєнні цілі різко посилюють небезпеку ядерної катастрофи. І не випадково народи світу порятунок від неї пов'язують з миротворчою діяльністю СРСР та інших країн соціалістичної співдружності. Серед них і моя країна — Республіка Куба.

Тож, позиція Радянського Союзу близька й зрозуміла всім чесним людям планети. Незмінність цієї позиції ще раз засвідчила заява Генерального секретаря ЦК КПРС М. С. Горбачова по радянському телебаченню. Знову йшлося про необхідність заборони й ліквідації ядерної зброї. Вкотре Радянський Союз продовжив односторонній мораторій на ядерні вибухи, тепер до 1 січня 1987 року.

Певно, і американському народові потрібна не війна, а хоч би часткове вирішення цілого ряду гострих соціальних проблем — таку можливість може дати американцям лише різке підвищення асигнувань на соціальні потреби і зниження воєнних витрат.

А. КАРИКАРТЕ,
студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

Залежить від нас

Ми зараз дуже часто аживаємо це слово — перебудова. На засіданнях, зборах, неофіційних розмовах воно не сходить з уст комсомольських працівників, активістів. Рішення XXVII з'їзду КПРС нікого не залишили байдужими, спонукають до активних пошуків, оживляють комсомольські діла. Але погано, коли комсомольські активісти про перебудову говорять, але поки що слабо перебудовуються, тупцюють на місці, чекають додаткових вказівок, — тобто далі розмає діло не йде. І ще гірше, коли комсомольські працівники, виявляючи психозу активності, намагаються відягнути в невинну одержину старий стиль, практику, що віджила себе, прикрити новою термінологією — словом, підмінюють діло його видимістю.

Думаю, починати перебудову треба із самого себе. З критичного, реального підходу до своїх дій, аналізу того, як вони відповідають духові часу. Особлива відповідальність тут лежить на комсомольських активістах, а надто — ватажках комсомольських комітетів.

Якщо говорити в дусі відвертості, без замовчування, то, поклавши руку на серце, скажу: нам, чашуноліварникам, до перебудови ще далеко. Перші непевні кроки можна віднести в актив тільки тому, що ці кроки з'явилися.

Звичайно, є в нас те, про що завжди говорити приємно. На підприємстві працює 10 комсомольсько-молодіжних колективів, вони часто виступають застрілкамими добрих трудових починань. Найсвіжіше з них — ініціатива КМК модельного цеху (бригадир В. М. Драбина, групкомсорг О. Лисиця) про виконання півторарічного плану п'ятирічки до дня відкриття XX з'їзду ВЛКСМ. Її вже підтримали більшість комсомольсько-молодіжних.

Як правило, все гаразд з виконанням планових показників і соціалістичних зобов'язань.

Поступово оновлюється технічний парк підприємства. Причому, складна сучасна техніка сміливо довіряється молоді. Ось і недавно введено в дію дві чергові автоматичні лінії. На них працює 70 процентів комсомольців і молоді. Причому, під час монтажу молоді виробничники по ходу вносили рацпропозиції. Вони розуміють: без своєї думки, цікавої ідеї, без творчого підходу, нарешті, про прискорення гаді й говорити.

Та знову ж таки не дають спокою питання: а чи всі резерви приведені в дію? От, скажімо, ремонтно-ліварний цех останнім часом не встигає поставляти литво модельному цеху, ліварний — цеху товарів народного споживання. Раніше б «Комсомольський прожектор» зафіксував би

такий факт і все. А тепер питання треба ставити ширше і глибше: чому порушена дисципліна поставок? Адже бувають і об'єктивні причини, бувають суб'єктивні. А бувають і ті, і інші. Поглиблено розібратись у тій чи іншій проблемі і дати об'єктивну оцінку — так і тільки так повинні працювати в умовах вимог сьогодення молоді дозорці.

До останнього часу не було чіткого напрямку роботи, повного розуміння свого призначення у школі молодих раціоналізаторів та ради молодих спеціалістів нашого заводу. На засіданнях порушувались частіше побутові питання раціоналізаторів, аніж їхні конкретні, ті, що стосуються безпосередньо роботи, проблеми. Щоправда, книга скресла: складено план роботи, розроблені теми по відділах, бюро раціоналізації і винахідництва взяло під контроль виконання наміченого. Але будуть чи ні конкретні результати — покаже час.

Та, мабуть, витоками того, що може повністю зламати наші стереотипи, застарілі уявлення про форми і методи роботи є вдалий підбір комсомольських кадрів. Поки що нам хвалитися нічим. З п'ятнадцяти членів комітету комсомолу, четверо з різних причин розрахувались з підприємства. Упущені скремлі важливі питання, без розв'язання яких важко обійтись.

Таке становище у перерядженні заїтів і виборів змушує нас вести активний пошук тих спільчан, в яких у генах закладені і вироблені життєві риси організатора, заспіваюча добрих, цікавих справ.

Ще більшу відповідальність на нашу роботу накладає те, що в минулому місяці наш комітет комсомолу отримав права райкому. Головний смисл перебудови бачиться мені в перенесенні центру ваги комсомольської роботи в первинні. І тут ми ще далекі від кінцевої мети. Порушення трудової дисципліни ще мають місце: їх набагато більше, ніж могло бути. Це, зокрема, прорахунки не тільки комітету комсомолу в цілому, а й нашого культ-масового сектору. Введення недовго в дію спортивного — оздоровчого комплексу — початок наміченої об'ємної роботи в цьому напрямі.

Ще багато невіршених комітетом до кінця питань економії та бережливості, організації соціалізації. Тож нам треба по-серйозному братись за роботу. Без зайвих слів, без непотрібної «розкачки». Період підготовки до XX з'їзду ВЛКСМ треба використати з максимальною ефективністю.

М. БІЛОУС,
секретар комітету комсомолу кіровоградського чашуноліварного заводу.

1. ЧОРНОБИЛЬЦІ ЖИТИМУТЬ ТУТ

Не роздумував довго про своє майбутнє по закінченні школи Сергій ВОЛОШИН. Давно вирішив, що залишиться у своєму господарстві. І ось уже другий рік працює механізатором колгоспу імені М. Остроського. Зараз Сергій бере участь у заготівлі кормів для тваринництва на зиму.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Далі від Іванкова, районного центру, — Сукачі. Одні з тих сіл, інтерес і увага до яких за звичних обставин обмежується місцевими подіями й фактами, не більше. Та через обставини, що склалися, про нього знає не лише кожен житель сусідніх з Іванковом населених пунктів, але й навколишні мешканці. Як, зрештою, і про кожне село і селище — їх справді чимало, — які зі зрозумілою ширістю і людністю прийняли у непрості дні квітня цього року сотні й сотні переселенців з району атомного лиха. У Сукачах за короткий час буде зведено житло й найнеобхідніші супутні для нормального життя побудови, щоб сім'ї, евакуйовані з району Чорнобиля, не відчували себе незручно на землі не своєї, новій.

Прийняті у кількох місцях трас, що веде нас до Сукачів, пройжджому неолімпіно кидаються в очі свіжі фарби шойно зведених будівель чи тих, яким до закінчення трохи часу. «Житло для чорнобильців — якісно

й достроково!», «Ласкаво запрошуємо!» — такі й подібні заклики майорять на фасадах чепурих будиночків, охайних надвірних прибудов. Дійсно, неважко зрозуміти — це не показне, люди справді стараються, хочуть допомогти ближньому. Не від одного й не в одному місці доводилося чути: «А як же інакше?» Хоч сказати, що трапляється таке може з кожним, — сказати неможливо, однак, що так само кожен прийде на допомогу, — саме в цьому певен у нас, поза всяким сумнівом, кожен. Переселенців чекають безплатне житло, об'єкти соціально-культурного призначення, побутові зручності — словом, усе необхідне для нормального життя.

Готуються до приїзду чорнобильців і в Сукачах. Будівельники (та й не лише вони) з Кіровоградської області приїхали сюди, щоб за короткий строк звести своєрідне нове містечко обабіч постільного житла селян. Тому на під'їзді до нього

чи не найбільше машини — «ЗІЛів», «МАЗів», «ВАЗів», «КамАЗів» з кіровоградськими номерами. Щодня по кілька рейсів — у Кіровоградську область, до сусідів — будівельні матеріали потрібні конче і в строк.

Наділка хазяйновито бере за ручку сусідську подражку і прямує вздовж вулиці. Мама Галія їй не дозволяє у цю привечірню пору відходити від подвір'я далеко, тому ідуть вони до неї, у гості. Що таке гості, найменшенька з Троянів теж знає.

Вісімдесят перший «а» будинок по вулиці Петровського буквально опритула до вогню. Мене зустрічають звичні міцні запліччя селянського подвір'я. Кувіки, соковиті, мукання — усе, як і завжди.

— Дозвольте? — я перепрошую зацікавлений погляд хазяйки, вона гостинно запрошує до вітальні. Будинок просторий, світлий — це неважко побачити й у цю пору. Чесно вітаюся із незнайомим і діти. Не-

важко, погодьмося, одразу скласти враження про родину вже по тому, як вона приймає навіть неспроханого, несподіваного гостя.

У світлиці й знайоміся, Галія Іванівна не дуже й дивується появі в її оселі журналіста з віддаленої області, натомість уважно вислуховує, в чим він прийшов. — Знаєте, що тут у нас, під боком? — питаю.

— Звичайно, аякже, — тепло морщать куточки добрих очей жінка. — Житло кіровоградців будуть для переселенців з Чорнобиля. Добре будуть, красиво. Палового.

Непомітно розмова стає й геть довірливою, домашньою. У Сукачах родина Троянів з 1969 року, вже й старожилками можна назвати. П'ятеро дітей, чоловіка сьогодні не зможе, мабуть, побачити — у рейсі в Дніпророзетівську, він у Іванківському виробничому рибко-комбінаті працює, здійснює далекі поїздки. А так що ж — живуть, як усі, труляться. Воля, Галія Іванівна,

(Закінчення на 2 стор.)

1. ЧОРНОБИЛЬЦІ ЖИТИМУТЬ ТУТ

(Закінчення.
(Поч. на 1-й стор.).

також на райкомбінаті працює. У них у селі свого колгоспу, як в інших селах, скажімо, немає, а більшість поселенців трудиться саме на комбінаті. А при цьому й своє підсобне господарство є, тож при оночах та фруктах нестачає роботи й там. Зате все тут же, на місці. Старша донька Люба після закінчення Київського кооперативного технікуму й Іванкові на хлібозаводі працює бухгалтером. Мама звикла, що за її старшеньких — син Володя також ось перейде у десятний клас цієї осені — так люди й гонять відверто: хороші діти, навіть у райгазеті оп про обох писали. То й спокійно матусі, що клопотів трохи хоч менше, хай стають на ноги старші, благословить у світ.

Тетянка перейшла до восьмого класу місцевої десятирічки, син Вася — у п'ятий. А найменшенька, Надійка, тільки оце першого вересня піде до першого класу — «це ж публічним його донедавна ще називали...». Сім'я, як сім'я, як кажуть самі про себе Трояни.

І лиш як про щось дуже звичне, цілком природне зайшла мова у нас про зміни, що відбулися за останній час.

— А як же, були люди з Чорнобиля і в нас. Та хіба одні? — Галина Іванівна дивиться, мабуть, в бік тієї кімнати, де жили переселенці. — Тепер вони, ті, хто був якийсь час найдовше, вже виїхали, у них тут десь поблизу родичі знайшлися, то й перебралися. Але не бачили ми, що вони роблять то, охоче скоріш, що необхідність така постала. А так жили ми ці дії як сім'я одна. Бо, мабуть, між людьми, тим більш, у біді, інакше й не можна?..

Пам'ятає Галина Іванівна лиш по-батькові тієї жіночки, що ночувала вони удвох зі своїм чоловіком у них в оселі — Кузьмівна. Зрештою, розвинути особливо й ніколи було — робота, турботи, вони самі залишалися на обійсті, поранені. І лиш увечері могли трохи побалакати. Переселенці ті, останні були з Прип'яті, працювали там же, тож були звикли до першу чергу По Сукачах не було двора, де б не поселилися чорнобильці — генер їх вже не стільки, вселяються до нових будинок.

А з Миколою Васильовичем нам — таки вдалося познайомитися. Під во-

рідня звично засинали, і Надійка радо побігла татові назустріч — він охоче дозволяє їй прокататися усередині кабіни ще пару-другу метрів до кінця вулиці. Хочеться, бачу, татові розпитати в рідні багато про що, але й втима бере своє: швидше до хати. А в пій той затишок, та увага до хазяїна, який повернувся з роботи, що здається, більшого й не треба. На вечерю зібрався геть усі, щоправда, ці — Володя десь в кіно ще затримувався. Та за цього побоюватися нічого, дорослий. А так батько пильненько оглянув домінок, чи чого нового не з'явилось; то дітлахи й очі до розказувань. Лад.

Прошались ми на світлицю. Їм знову на роботу, а мені — знайомитися зі своїми земляками. Пам'ятаю, як Трояни казали, що вже з шостої ранку чути й до них стук молотків, деревчання механізмів на будівельних майданчиках — світловодчани (до їх хати найближче) за діло беруться ціло. Від оселі нових знайомих ішов добре проігнорованою дорогою у напрямку нового селища на півночі. А що розіжжена дорога, то факт — хоч і трамбують її ледь не щодня, а публіки все ж лишаються. Зрозуміло, публіки не до профілю, але ж згодом, коли будівельники залишать по собі тільки плоди своєї праці, чи ж згадають, що й дорогою, причому, хорошою дорогою, пинаються села? Дітям їти до школи, вона потрібна й для інших, прямих потреб селу.

Дійсно, є посвітлінням життя на будмайданчиках очіло. До сніданку ще є година, тож можна зробити заділ. Біля штабу вже похваллення — іде рознарядка. Відіжджають автобуси, пелюють робітників. Можливо, мало хто й помічає в ці дії і в цьому місті, що ще в п'ятій тут небо зорить мірадамі світла. Минають якісь лічені хвилини, і вони зникають. Нале й не згорали тільки-но на льоту. Зі сходу блакить сором'язливо постунається місцем блідості перших промінчиків сонця. А ось і саме воно в секунди випульнує за небосхилу. Пам'яті містечка організації, що розмістилися тут, спалахують верхівками щогол. У Сукачах народився ще один трудовий день.

І. КУЦЕНКО,
спецкор «Молодого
комунара».

Сукачі Київської області —
Кіровоград.

31 СТАРОГО тісного приміщення майже 600 хлопчиків і дівчаток перейдуть у прекрасне, світле, просторе, в якому є практично все необхідне для навчання: татуні класи і добре обладнані лабораторії, кабінети, майстерні. Всіх учнів забезпечено підручниками і художньою літературою,

НОВОСІЛЛЯ

СПРАВЛЯЮТЬ І ВЕРЕСНЯ ВИХОВАНЦІ
СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ № 4 м. НОВОУКРАЇНКИ

спиртний зал має необхідний інвентар.

Зараз ідуть останні приготування до свята першого дзвоника. Щодня до школи поспішають вчителі, учні, батьки, щоб на-

вести все, як кажуть, до блиску.

Ще одна важлива деталь стосовно нової десятирічки: з першого вересня четверта десятирічка, яка до недавня працювала у дві

зміни, перейде на одну, що так важливо для нормального навчального процесу.

У старому ж приміщенні десятирічка розміститься міжкласний навчально-виробничий комбінат.

В. РУДНІВ,
інспектор Новоукраїнського району.

УВАГА, КОНКУРС!

Знай і бережи

Редакція газети «Молодий комунар» спільно з обласною радою Українського товариства мисливців та рибалок оголошує конкурс-вікторину «Знай і бережи» для мисливців, які візьмуть участь у цьогорічному полюванні, а також для всіх знавців і любителів природи рідного краю. Мета заходу — пропаганда правил полювання та знань про рідну природу і виховання бережливого ставлення до її багатств.

Конкурс проводиться у три тури. Підсумки буде підбито на початку грудня, після завершення полювання на пернату дичину. Переможцям буде вручено цінні подарунки:

- за перше місце — палатка туристська двоїсна;
- за друге — костюм мисливський;
- за третє — спальний мішок утеплений.

ЗАПИТАННЯ ПЕРШОГО ТУРУ
КОНКУРСУ-ВІКТОРИНИ

1. Що ви знаєте про зовнішній вигляд, особливості життя й поведінки лисух?

2. Що таке Червона книга УРСР? Які птахи Кіровоградщини занесено до Червоної книги?

3. Розкажіть про правила техніки безпеки на полюванні. Чи доводилося вам бути свідком порушень цих правил? Яких заходів до порушників техніки безпеки на полюванні може вжити мисливський колектив?

Кожна відповідь на за-

питання вікторини оцінюється за десятибальною системою.

Відповіді на запитання першого туру конкурсу-вікторини (якість оформлення їх теж буде враховуватися) просимо надсилати до редакції не пізніше 10 вересня ц. р. за поштовим штемпелем. Пропонуйте також запитання для наступних турів вікторини. Якщо ваше запитання буде використане, то вам за це, будуть нараховані додаткові бали.

Жюрі конкурсу.

Фото С. ФЕНЕНКА.

«КАМАЗ на обійсті»

Один водій залишив КАМАЗ ночувати на обійсті біля власної хати, хоча серйозної причини на це не було: і гараж недалеко, і нічних робіт на підприємстві не передбачалося. Інший віддаивався з роботи на роботу іншу: треба купити чи сватові допомогти води наозити, бо передбачається завтра — після завтра толока. Ще хтось державною машиною загородив на півдоби вузьку вулицю і ні пройти, ні проїхати — обходь десятою дорогою.

Кожен водій чинив так без спеціального на це дозволу. І якщо дехто не використовував машину в корисливих цілях, та однак порушив статтю № 132 «Кодексу Української РСР про адміністративні порушення».

Про ці та інші випадки використання державного транспорту, як власного (один із способів отримання нетрудових доходів), про гіркі наслідки безконтрольного ставлення керівників окремих підприємств і організацій до подібних фактів писала наша газета 10 червня минулого року у рейдовому матеріалі, організованому комсомольськими проєктористами державтоінспекції управління внутрішніх справ обласного комітету.

Відповідей на критику від керівників надійшло багато. В деяких організаціях до наведених газетою фактів поставились серйозно й зробили відповідні висновки.

Ось відповідь начальника спеціалізованого РБУ управління побутового обслуговування населення обласного комітету Г. Д. Шехтера:

— Згідно наказу по управлінню № 12 від 14 січня цього року «Про гармування автотранспортної техніки всі машини й механізми, що належать спец РБУ повинні зберігатися вночі на промисловій базі управління по вулиці Повітрянофлотській. Проте виявлено суворе порушення наказу. Виникли особи, призначені до відповідальності. За порушення згаданого вище наказу екскаваторнику В. І. Іващину оголошено догану. За посліблення контролю виконання наказу головному механіку В. І. Іщенко також оголошено догану.

Публікацію «КАМАЗ на обійсті» обговорено на всіх дільницях у колективах водіїв і механізаторів, проінструктовано їх про правила нічного зберігання автотранспортної техніки в гаражах. Попереджено також всіх посадових осіб, що при повторності подібних порушень винні будуть суворо каратись адміністрацією — аж до звільнення з посади у відповідності із Статтею № 41 частини 1-ої «Кодексу законів про працю УРСР».

Генеральний директор виробничого об'єднання по сімвалках «Червона зірка» В. М. Желтобрюх повідомив:

Після МХ
Виступу МХ

сплуатації транспортних засобів мають місце на головному заводі об'єднання. Вчинок В. Онушка обговорено на шостій сесії виробничої наради. Розпорядженням по автотранспортному цеху № 95 від 23 червня цього року В. Онушка за самовільний виїзд у позаробочий час з території заводу й використання автомобіля в корисливих цілях позбавлено премії за червень і в кінці липня переведено працювати на інший автомобіль.

Голоза Кіровоградського районного агропромислового об'єднання А. І. Музиченко:

— Рейдовий матеріал обговорено на зборх трудових колективів тракторної бригади № 1 райсільгоспхімії. Трактористові П. В. Снісару оголошено догану й позбавлено премії за червень повністю й річної премії наполовину.

Обговорено публікацію й у колективі водіїв автотранспортного підприємства «Агропромтранс». Водієві В. В. Михайлову оголошено догану, із зарплати вираховано за три години простою автомобіля 5 карбованців 70 копійок, він позбавлений річної премії на 50 процентів.

В райсільгоспхімії й АТП «Агропромтранс» встановлено суворий контроль обліку часу виїзду й заїзду транспорту в гараж, перевірено й опломбовано спідометри, щоденно здаються дорожні листи в диспетчерські.

— Оголошено догану водієві О. П. Матусяку, — повідомляє директор Кіровоградської бази «Укротгоспторг» М. О. Медведенко. — Всіх водіїв бази попереджено, що за подібні порушення адміністрація вживатиме до винних найсуворіших дисциплінарних і матеріальних заходів.

— Водія Д. К. Довженка попереджено. Надалі такі факти повторюватись не будуть, — запевняє начальник транспортного цеху Кіровоградського заводу радіовиробів імені ХХІІ з'їзду КПРС О. І. Говорець.

— На водія Л. М. Жакуна буде накладено дисциплінарне стягнення (німі він на лікуванні), — відповідає на публікацію виконуючий обов'язки керівного трестом «Кіровоградводбуд» В. М. Берещенко. — Механікові ПМК-140 М. В. Леоніду своєрєкано на безкількість за роботою водія у гаражі. Наказом по тресту визначена персональна відповідальність начальників ПМК по використанню машини — тракторного парку у період між змінами.

«Публікацію обговорено...» Більше двох місяців чекаємо ми цих слів від керівників Кіровоградської міжгосподарської пересувної механізованої колони. Та вони мовчать. А отже, й потягують любителям використати державний транспорт для власних забаганок. Більше того: не роблять висновків після випадків, які закінчуються трагічно. Про це газета писала. Чому не роблять висновків? Запитання уже не вперше.

ХОЧ ЛИСТА І НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

На переслану у відділ культури Новоукраїнського райвиконкому скаргу молоді райцентру на псевдонімність дозвілля у місцевому Палаці культури «Ювілейний» надійшла відповідь:

«Факти частково підтвердились. У червні вечори молоді не проводилися, тому що директор був на курсі підвищення кваліфікації в Києві. Оркестру платного при Палаці немає. Музикантам виплачуємо 30 процентів від зароблених копійок.

Зараз робота Палацу культури налагоджена. Проходять вечори, на них проводяться ігри, вікторини, виставлення кращих учасників художньої самодіяльності, іменинників, демонструються хронікально-документальні та науково-популярні фільми.

Директорів Палацу культури «Ювілейний» В. О. Бронісберу вказано на недоліки.

ГРАНІ МОРАЛІ

МАТИ ВИГНАЛА з дому сина. Дев'ятирічного. Не повнолітнього лобуряку, що після завантаження певною рідною припоз до хати п'яний, не наослаченого сім'янина, котрий шукав у мамі захисту від прохання дружини вимити настрелю. Вигнала дев'ятирічного хлопчика. Вигнала не згарячу на пару годин, щоб коли стемніє пустити спати — до ранку! І вдень не бігала ошаліло по двору («Чи не заснуло де, бідолашне, в закутку?»), не хапала нестямно за плечі сусідів («Чи не бачили мого малого?»), а незворушно доставила меншого сина в садочок, так же спокійно відправилася на роботу, повернулася і без усяких «нервів» уклалася спати. І так-от одоманітно спливали для Галини Перезалової ще кілька днів, і жоден дорослий не хотів би впускати в свою біографію обставин, якими в ці дні був обдарований із волі матері малий школяр Варез. Удень ще нічого — з дітьми в дворі гуляв. І в оті ночі, що сусідка В. Ф. Сиволицька забирала до себе — теж нічого. Тим більше, що тьотя Віра садила за стіл поруч зі своїм Юрком, купала, бувало, й запліюжену одержину випере. І ще були добрі сусіди — Б. А. Долгова, наприклад, теж пригощала обідом. І ще — тільки ті люди з сусіднього гуртожитка, мабуть, ні сном ні духом не відали, що зробили добре діло, залишивши на літо в під'їзді санчата — в теплі липневі ночі Варез таким ліжком задовольнявся...

Є такі жінки й чоловіки, завдяки яким відомим і навіть поширеним став серед нас термін «позбавлення батьківських прав». Одночасно вони офіційно позбавляються й батьківських обов'язків, оскільки фактично все одно їх не виконують, бо здебільшого зберегли здатність виконувати лише викликані найпростішими і найнижчими інстинктами їсти, пити і спати. Домашній затишок у таких сім'ях найчастіше обмежується чотирма стінами, батареями порожніх пляшок, які, однак, після наскладних контактів із «Склатарою» швидко змінюються повними, і купою недоїдок — за це добро ніхто не дасть і копійки, тому воно залишається на місці тижнями...

У Галини завжди чисто, ніхто ніколи не бачив, щоб вона була п'яна, курила чи водила до себе підозрілі компанії, — і названі вже вище сусідки, і Р. Г. Ільченко, і З. М. та М. С. Синькевичі, і ще люди в дворі дружно не визнавали за Перезаловою багатьох характерних для горе-матерів гріхів, окрім головних: Вареза з дому виганяла. Або зачиняла на цілі дні в квартирі. Або би-

ла — гулі на голові й синяки на лиці та ший були. І била з таким шумом, що сусідка знизу мусила стукати в стелю, аби вгамонити. І била не тільки Вареза, а й найстаршого сина Андрія, котрого теж відпрзвляла на всі чотири і навіть в армію не провела, била й дочку Наташу й вигнала її геть із дому... І поскандалити може, як за дітей згадаєш.

Щоб переконалися в справедливості цих звинувачень, нам із дільничним міліціонером Г. В. Хоменком навіть не довелося продумувати деталі візиту до Галини: він почався спонтанно і з вагомого приводу: довелося розбороняти Перезалову і сусідку О. В. Фіцайло. Іх діалог на сходовій площадці відлунював на всіх поверхах, а зміст взаємних реплік у кінцевому результаті зводився до «А ти сяка-така». У своїй квартирі Галина продовжила обірану нашим втручанням думку:

Багато жильців великого будинку в центрі Кіровограда не змогли спокійно спостерігати неподобства, що коїлися в одній із квартир. Та однієї лише небайдужості сусідів тут недосить.

— Опікунші знайшлися! От хай беруть його собі й виховують! Мені він не потрібен!

Найстарший син «пив, грошей не віддавав, вимагав кімнату розміняти», дочка «гуляла», а Варез «захарла» десятку і бреше на кожному кроці, в піонербір його здавати нічого. Бо втоне, як і минулого року, аби його кудись назавжди здати...» Де Варез у даний моменті «Не знаю і знати не хочу!»

— І загалом я їх знати нікого не бажаю, заберу тільки малого й геть поїду зайдси!

ПОМУ! Звідки все це? Матеріально Галина, за її ж словами, забезпечена «Бо ніякої роботи не боюся», — це її пояснення. «Весь час у ідальних працює, звідти продукти тягне, дещо й перепродує», — спостереження сусідів. Квартиру має трикімнатну, в центрі міста, у тій квартирі все не гірше, ніж у інших. «Ото ж сусіди на квартиру й заздять...»

— Я розумію, чого вона така нервова, — відповіла на мос «чому» З. М. Синькевич. — У неї четверо дітей, живе без чоловіка. Уявіть собі, як це щоразу хтось із мужчик їй щось обіцяє, вона чекає, переживає... й залишається одна. А це так тяжко...

І в дворових розмовах ніби й зрозумінням, але і з осудом звучало раз по раз «нагуляла» і Г. В. Хоменко у цьому ж ключі оцінює ситуацію: «Держава допомагає матерям-одиначкам, а деякі з них відчувають себе аж занадто привілейно...»

Хвилиночку! Дავайте внесемо ясність в одне поняття, без чого подальша розмова не вийде. Мати — одначка (мається на увазі жінка, що народила дитину без чоловіка) — яке наше ставлення до неї? Говоримо відверто: якщо це перенесено в кінець ХХ століття шевченківська Катерина, щире довірливість якої розгортає безвідповідальний нікчема —

співчуваємо. Якщо це жінка, котра не змогла вийти заміж через тяжкі фізичні вади — теж. Якщо жінка, що не змогла вийти заміж до критичного для родів віку — мабуть, теж, коли сімейне життя не склалося не з вини самої жінки.

Ну, а в інших випадках?

Ось коротко одна історія.

АЛІНА Т. симпатична дівчина. І матір у свої справи до пори до часу не пов'язувала («Вона не зрозуміє, бо з батьком прожила душа в душу»). А справи такі в 26-річної Аліни: чекала дитину від чоловіка, в якого вже є своїх двоє і дружина притому. Про кохання Аліна й раз у раз обмовилася — у неї був чіткий діловий підхід: «Народжу — квартиру одержу одразу. Тоді й підберу порядного чоловіка».

Аліна ждала квартиру і поряд-

ного чоловіка, незважаючи на те, що в самої порядності, благородства і елементарної людської гідності немає. Погосьмося: якщо одна з таких осіб одержує хутеньке житло, а поряд прекрасна сім'я з дигиною роками поневіряється по чужих кутках, буває, підсвідомо у голозу стукать: сімейним бути... гірше! І завжди стає образливо за сім'ю. Так що цілком зрозуміла деяка напруженість у розмовах навколо Галининої квартири й не здаються цілковитими казками здогади про те, що для одержання простої площі Перезаловій потрібне було свого часу сприяння чи то одруженого чоловіка, чи то 18-річного хлопця — сприяння, що закінчувалося декретною відпусткою і згодом розширенням площі. А тепер нібито іде її «розчищення» шляхом розпихання дітей куди — ось чому доводиться аникати далі в подорожці цієї історії. Бо головне в ній доля дітей, котрі в будь-якому випадку не повинні рости як бур'ян — лише вгору, а одержувати повноцінне виховання. Чи дасть його Галина?

НАРОДЖУВАЛА я їх, щоб самій на старість не зостатися. Поки малі були — нічого, а тепер не знаю, що з ними робити. Виростуть і без мене. Я ж ось виросла, хоча з дитбудинку, батьків не пам'ятаю...

— Капуш Івано — Франківської області, вулиця... будинок... — диктував мені адресу рідної матері Галини її колишній чоловік М. Г. Криленко. Ми зустрілися у стаціонарній клініці, де він тривалий час лікується.

— Я через неї оце й зліг, — покаржися. — Вона страшна людина. Перший чоловік усиновив її Андрія, а потім вона втекла від нього. Аліменти одержувала, а документи були чисті, коли за мене виходила — за хабара виправила. Матір свою (ту, якої «не пам'ятає!» — авт.) вона била, батька мого окропом облила. Поки я добре заробляв, аліменти брала за Наташу, а як захворів — вигнала дочку, тепер вона у моїх батьків на селі. Інші діти теж биті були, і здавала їх кудись. Як ми жили разом, їсти не готувала — з ідальні своєї в баночках приносила.

— Мої книжки деякі мама здала на макулатуру, бо за неї можна взяти дорослі книги, яких так не дістанеш, — це Варез.

— Кришталем і книгами хоче забити шафи, щоб усі ахали, коли зайдуть, — каже Наташа.

— Брат старший служить у Харкові. Адреси не знаю. І мама не знає і йому не пише, — Варез.

— Брат у Горьком, йому бабуся у Львові квартиру переписала, — Наташа.

— Мама била Наташу за те, що вона з якимись іноземцями гуляла. «Іноземні мотиви» звучали й у розмові з Миколою Григоровичем:

— Варезом вона сина в честь якогось чужинця назвала, казала, що він грошей багато їй давав, а я що...

Варез серед ігор, які найбільше любить, називає карти. Наташа в свої п'ят-

надцять вільно розмірковує про такі речі: «Батько каже, що Варез не його, але вони схожі». Варез каже, що його прізвище Криленко, Миколу Григоровича зве татком, хоче в село до його батьків і сестри, бо там «Кіно й магазин зовсім поруч, можна наздавати пляшок і скільки хочеш цукорок накупити». Він, до речі, тікав у Компаніївський район і був там підібраний міліцією. Наташа не бачить ніякої можливості знайти спільну мову з матір'ю і жити вдома, «вступлю в СПТУ, житиму в гуртожитку, а то вона мене знову битиме і гнати мене».

Чи ті були це стосунки між чоловіком і жінкою, що підносять, очищають, роблять кращими обох? Чи ті це взаємини між рідними, коли одні не знають точно, де знаходяться інші? Чи посилені для їх віку проблеми займають (вимушено!) думки Вареза і Наташі?

АЙМЕНШИЙ син Перезалової Артем, котрий поки що може псувати матері нерви хіба що криком і мокрими штандами — чи не перекочує він прямо з коляски на санчата? А що ж буде, коли він доросте до походів за покупками і десь «проторується»? І що буде, як не знайдеться для нього підходящого діла, яке було в Наташі і Вареза — сусіди кажуть, що поки Наташа водила в садочок Вареза, а той пізніше бавив Артемку, поки він не доріс до дитсадка, Галина не так активно «просила» доньку й середнього сина піти з дому...

А тепер розганяє дітей. Як звести до можливого мінімуму тягар непевного становища малолітніх: Наташа без матері, (та й у Миколи Григоровича вже інша сім'я, дає менших без батька і з такою матір'ю?

Громадськість, яку в таких випадках закликають не сидіти склавши руки, втручалася. Сусіди викликали міліцію, вона приїздила, розбиралася, писалися папери, але хто приїздив і які це мало наслідки — невідомо. Дільничний Г. В. Хоменко, що дізнався про Перезалову лише через газету, поставив Галині кілька запитань, закликав до спокую, а мені сказав: «Це діло інспекції у справах неповнолітніх, а не наше». Та ж сама Галина цілком повнолітня, і хіба її публічні скандали не є антигромадською поведінкою? Згаданий уже сусід М. С. Синькевич назвався головою товариського суду, але про Галину він єдиний говорив майже без осуду: «Акуратна, чиста. Ключі їй довіряємо від квартири, а якщо коли сина покарає, то й що...»

НЕ «ТО Й ЩО». І справа не обмежується тим, що фізично й морально страждають Галинині діти. Є ще ж у дворі великого будинку й інші діти, підлітки. На чийх очах жінка не пускає в хату одного сина, холодно проходить мимо іншого, що прийшов із військомату з рюкзаком і досиджує останні години перед призовом на службу на лавці у дворі, а не під рідним дахом; ці діти спостерігають безбатьківщину у жорстоких її проявах, і хто поклянется, що не утвердиться в них у процесі дорослішання думка, що так воно і треба, і чи не аступатимуть вони згодом в інтимні стосунки з думками про що зазгодом, лише не про сім'ю та дітей, про відповідальність за їх долю?

Найповноцінніше життя — це коли міцна сім'я із взаємною любов'ю. Для такого життя душа повинна бути без сміття, і не кожному під силу вигребіти його багаторічне нагромадження. Думаю, що юним душам не зашкодить переконання: будь-які спекуляції матерів одиначок на своєму становищі і поблагливе ставлення до цього — аморальні. Народжувати дітей, будучи нездатним дати їм раду — аморально. (Галину досвід невадалих стосунків із старшими двома нічого не навчив...) Не втручатися у «чужі справи», пов'язані зі знуванням над дітьми — аморально. Залишати без уваги подібні факти (як один міліціонер — привів «безпритульного» Вареза додому, обмежившись лише наказом «Слухайся маму»), сподіваючись, що розбереться інша інстанція — це як! Тут цікаво б знати думку Кіровських райвідділу міліції та інспекції у справах неповнолітніх. І, нарешті, аморально знати про подібні факти і замовчувати їх — мовля, це справа особиста, від кого й скільки родити і як виховувати. Мовчати, коли ні за що страждають діти, не можна...

Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Ахіллесова п'ята

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА
СТОРИНКА

Міняємо вивіску

В попередньому випуску «Вітряка» було оголошено конкурс на найдотепнішу назву сатирично-гумористичної сторінки газети. Читачі відгукнулися дружно й активно. Якщо підрахувати учасників конкурсу, то їх набирається більше двох десятків, а пропозицій — разів у десять більше.

«Бажаю новій сатирично-гумористичній сторінці «Молодого комунара» бути ще смішнішою, ще веселішою. Хай ріками тече гумористична пошта в редакцію. Бо сміх для нас, читачів — це пастрій, це здоров'я!» — пише учениця Мечиславської восьмирічки з Ульянопського району Ніна Серенкова.

Найцікавіша сторінка в газеті для мене — «Диско-зал». Але дуже люблю гумор. Може під новою вивіскою сатирично-гумористичної сторінки друкуватимете гумористичні пісні? — радить Тетяна Салова з села Кайки Новоукраїнського району.

«Щодо нової вивіски міркування такі. Бігав колись українськими степами красивий та веселий птах. Наукова його назва — дрохва, а народна — дудак. Отож і назвіть так смішну полосу з розшифруванням: Дружні Усмішки Дуже Активних Кореспондентів», — пропонує постійний наш автор Анатолій Пастернак.

А ще «Сміхотерапія», «Пером під корінь», «Веселенькі булі», «Устіюк», «Ложка дьогтю», «Квадратне коло», «Вода в ступі», «Смішне й сумне», «Весела полоса», «До нових віників», «Гречана волна»...

Список пропозицій можна продовжувати й продовжувати... Але всеодно ж вивіска буде одна.

Вона вже є. Шановні читачі, сатирично-гумористична сторінка «Молодого комунара» матиме назву «Ахіллесова п'ята».

Тож, смійтеся на здоров'я! Цілком серйозно. А всім учасникам конкурсу щиро дякуємо за участь, за веселощі, за сміх!

Ахіллесова п'ята — вираз, що з давньогрецької міфології означає: вразливе місце. У нашому житті їх, на жаль, ще багато. Тож пускатимем стріли у хануг, п'яниц, бюрократів, брехунів, злодуг...

РЕПЛІКА

«МАДАМ ІНКОГНІТО»

У вас буває так, коли щось привертає увагу уже навіть тим, що часто повторюється? Скажу одразу, якогось особливого бажання познайомитися з однією службовою особою у нас не було. Ситуація змусила...

Останнім часом, коли б не зайшла у овочевий магазин по вулиці Леніна в обласному центрі, постійно чуло: «Хто тут у вас завідує?» Де вона?

Не знаю, — стоять не порушено усі, як одна, продавці. Причому відповідь абсолютною однозначна: треба розуміти це так — не знають не тільки де вона, а й хто тут завідує...

Днями просто якась недоросла (щоб не сказати несерйозна) сцена розігралася в цьому ж магазині. Кілька покупців кидалися від службового входу до прилавків, від одних дверей до інших. Якби за цим спостерігав хто — небудь із малюків, то впізнав би, що дорослі грають у якусь гру.

Де завідує магазином?

— Там, — непевно, але спокійно вказувала кудись павмання одна продавщиця.

— Там... — показувала у протилежний бік інша. — А чи не можна конкретніше? — не витримав один із покупців.

— Вона у себе... Десь виїхала... На розвантажених кавушів... — майже в один голос «уточнили» три продавці.

— ???

...Все почалося з того, що завідувача зажадали бачити якраз покупці у черзі за кавунами, з приводу обжалування їх, продажу неякісного товару (де-де, а в овочевих магазинах пересортниць має проводитися мало не щодня). Я вже не кажу про непорядність покривання своєї «щефінки» її підлеглими. Вона сама стояла тут і чула: «Хто тут завідує?» Чи забула, що вона завідує, чи не дочула (а може й з метою власного спокою затулила вухо — у магазині як-не-як цурвова робота), але неприємно вражало, як замагазінном підверто ігнорувала людей.

Хто ж вона, ця «таємничка» жінка? Можливо пам'ятає підкаже відділ торгівлі м'ясоптичницю? А вже потім ми разом з'ясуємо порушення правил торгівлі і обслуговування покупців у цьому магазині.

Л. ЯРМОЛЕНКО.

І ЕДАВНІО в мене стала надзвичайна подія: я придбав магнітолу. Відпустка моя була в розпалі, отож демонстрував придбану річ усім знайомим, записував на касети популярні пісні, насолоджувався приємною музикою. Та радість, як це часто буває з покупцями подібного товару, виявилася недовгою. Правильно, шановний читачу, ти гадав: поламалася моя магнітола.

Засумував, було. Та мій товариш Вадик (знається на апаратурі, що там напати) після побіжного огляду магнітоли задоволено присвистнув:

— Не сумуй. Роботи на 10 хвилин. Давай відремонту.

Я зрадів, але омить згадує:

— Е ні, Вадик, — по-дружньому поплескав його по плечу.

— А пломба? Два роки гарантії я у тебе вилетять. Віднесу — не я це чудо — техніку в радіотельце.

— Ну що ж, — не приховав образи Вадик, — поїдемо з ним.

На хвили піднесення долав я крутосходи обласного підприємства «Побутрадіотехніка» і зупинився на третьому поверсі.

Виступив чергу.

— М-да, — багатозначно і дуже серйозно похитав головою приймальник радіоапаратури. Десять днів, не менше...

На мить я завагався. Згадав Вадика: «Роботи на 10 хвилин...» Та й відпустка через десять днів закінчується.

— Та може... Там же поламали елементарно...

— Я тобі сказав: десять днів... Спробував було ще раз заперечити, та тут нетерпляче затупцювала черга:

— Давай там жвавіше. Десять, так десять. Шейдний який...

Мені стало за себе незручно. А може й справді треба десять днів? «От дилетантище, — злився я на себе по дорозі додому. — Це Вадик винний: «десять хвилин, десять хвилин»...

Розлючений, зателефонував йому, і відчитав як годиться.

Ми посварились... Закінчився строк ремонту. Немов на крилах летів я з магнітолою додому: до мене мали прийти гості.

Послухасмо пісні Леонтьєва, Марії Родович...

Та недовго довелося слухати: Марія Родович несподівано заспівала чоловічим голосом і... все стихло.

Накручую телефонний диск.

— Вадик, вибач мені, що проміняв тебе на радіотельце. Десять днів продержали апарат і та історія.

— Ну що ж, — насміхнуто відрізав Вадик. На помилках вчиться. Але я ремонтувати не буду. Гарантія ж... — у трубку почув злорадний сміх і короткі гудки.

конуючим обов'язки начальника.

— Хто ви такі, чого суниге носа, — заволав «Вітя» — З якої ви організації? У вас є якісь повідчення?

— Просто... клієнти ателье.

— Тоді допоможте, з нами розбиратись немає часу.

— Ну, що там з вашою магнітолою, — парсити знайшов час «Вітя». А-а-а... Знову здавайте. Відремонтуємо.

М И РАЗОМ з заступником голови обласного штабу «Комсомольського прожектора» М. Цукаповим простуємо до кабінету начальника телерадіотелье.

— Він у відпустці, — повідомив нам, — а замішає його Вітя.

У приймальній вже було ніяка «ображених» серпісцем телерадіотелье. Ми познайомилися із С. М. Кадиром. Чекали хвили двадцять. Нарешті з'явився «Вітя». На його обличчі було написано «Не підходи, але ми підійшли. Першою почала С. М. Кадир. Виявляється, жінка здала в ремонт свого телевізора ще в кінці червня (пропав звук), але часно замовлення не виконали. А додому прийшла листівка «Піхидьте і забирайте». Все літо вона оббивала пороги ателье, заплатила спочатку 17, а потім ще 8 карбованців. І ось сьогодні виявилось, що в неї несправний... мінескоп.

— Купуйте за свій рахунок, — підрізав виконуючий обов'язки начальника — 200 карбованців!

І тут ми набралися нахабства і заговорили з ви-

— А як же так вийшло, що він пролежав у ремонті десять днів і...

— Його, до раннього відома, не ремонтували, а регулювали, — з вогнем у очах відказав «Вітя». Спеціалісти в нас не нижче п'ятого розряду...

Далі пішов набір спеціальних слів, зрозумілих як нефахівцям неможливо.

— Ось квантання Кадир. Так і є. Бачите, що тут написано: «Кінескоп емігрований. Синяя пушка». Ясно?

Ми всі пожалкували, що у свій час не закінчили спеціального навчального закладу, де готують спеціалістів — радіотехніків. У повітрі запахло смаленим. Ми, простолюдини, чистісінькі дилетанти, прийшли сюди та ще обурюємось? Нам ставало соромно, що ми забираємо дорогий час у відповідальній особі.

І лише коли представилися членами обласного штабу «Комсомольського прожектора» і повідомили,

що привели нас в телерадіотелье також і численні нарікання відвідувачів, в о почалися ателье дещо пом'якшав.

Дізнаємось, що «Вітя» це — Віктор Валентинович Савченко, інженер-технолог. Комсомолец. Ми не сумніваємось у його високій професійній підготовці. Не сумнівався в цьому, мабуть, і начальник телерадіотелье М. Н. Кадир, залишаючи його замість себе. Та от тільки розмовляв В. В. Савченко з клієнтами на надмірно високих нотах. І старається напустити туману, спорити діло темрявою.

Втім, тепер він намагається бути овчливим, навіть змінив гнів на милість:

— Та у вашій магнітолі я під час обіду поколашував і зроблю. Там дріблячок...

Ні. Знову стаємо в загальну чергу і здасмо магнітолу... ще на дев'ять днів.

— Так у вас же в Правилах, на першому поверсі, на стенді написано: «...ремонт апаратури безпосередньо на підприємстві виноується не більше, як за сім діб?» — звертаємось до приймальниці апаратури.

— Ну то й що? У нас свої правила...

Ми спустились на перший поверх і зупинились біля стенду з Правилами. Аж тут наголосив В. В. Савченко:

— Та які там сім старі правила. Он біля її приймальниці нові. Справжні!

Ми здивувались, що нові Правила знаходяться не тут, у вестибюлі, через який проходять усі клієнти ателье. Та дивувались недовго. Бо на стенді біля приймальниці начальника висіли... точнісінько ж такі Правила, як і у вестибюлі...

■ ЕРЕЗ ніяких днів я по-здравлю Вадика.

— Ти мав рацію: з магнітолою ніяка хвилин роботи...

— Ну що, полагодило?

— Ні, знову здав. На десять днів.

— Якщо знову не працюватиме — чимдуж до мене. Я зроблю. Яність — гарантія. За троячку! — у трубку почувся переможний сміх.

«Але ж далеко не в кожного є такі друзі, як у мене Вадик», — подумав я.

А. БЕЗТАКА.

У НАШОГО ОМЕЛЬКА

Як-то кажуть, в Омелька Невеличка сімейка: Тільки він та дружина, Дві дочки та два сини, Дві невістки й два зяті, Дві сестри та два брати, Та дві мами й два тати, Ще й дві свахи й два свати... Всі вони в комбінаті У Омелька у штаті. Сам Омелько — «прем'єром», Жінка там — інженером, Всі зяті із синами — В штаті комірниками. А всі дочки й невістки — секретар - машиністки. Усі свахи і мами — В штаті шеф - кухарками... Усі кадри за штатом

Мають добру зарплату. Й кожен місяць в придачу Прогресивку добрячу. У Омелька і в свата У два поверхи хати. І зяті не ледачі — Це придбали й по дачі. Є у кожного сина Своя власна машина. У невісток й онучок По десятку наблущок. Навіть ті, що в пелюшці, Мають вже по каблучці. Непогано Омелько Забезпечив сімейку. Забезпечив на славу... За рахунок держави. Придивіться пильненько, Чи не в вас цей Омелько?

Віктор ЧОРНОГОР.

с. Нова Прага. Олександрійський район.

ЛЮБИТЬ — НЕ ЛЮБИТЬ

«Ой, як же він мене кохає! На вулиці морози тріскучі, а він шодня квіти дарує», — раділа першокурсниця Катря Гольченко.

«Так ось який він, а я думала, що кохає», — засмутилась вона на другому курсі після того, як Ігор,

студент з паралельної групи, познайомив її на ринку зі своєю матір'ю, яка продавала гвоздики.

«Та все ж квіти — це красиво», — остаточно вирішила вона на третьому курсі, коли Ігорів батько заїхав за нею в інститут на попенській «Волзі».

В. ПОЛІЩУК.

м. Кіровоград.

ПЕРЕКОНАНИЙ ХОЛОСТЯК

— Женися, Бо жонаті все таки Живуть подовше Ніж холостяки... — Не вір дурницям, Це пусті слова. То їм здається Рік один за дев.

НЕЧИСТЕ ДІЛО

У меблевій магазині Жінка хвилювалась: — Взяла вчора табуретку. А вона... розпалась. — Як розпалась?

Почекайте, Тут діло нечисте. А, можливо, ви на неї Спробували сісти?

Б. ЧАМЛАЙ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Ленінський райком ЛКСМУ міста Кіровограда висловлює глибоке співчуття секретарю завідуваччій відділом учнівської молоді райкому комсомолу Ануфрієвій Тетяні Василівні з приводу передчасної смерті її матері

КАТЕРИНИ ОЛЕКСАНДРІВНИ

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українській мові

НАША АДРЕСА:
316030. МПС.
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу робітничої молоді та внутрішніспільного життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; норекторської — 3-61-83.

Газета виходить у п'яторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарії України м. Кіровоград, вул. Леніна, 2.